

tesfællen Livsarvingerne, hvorimod Udvalget har meent, at videre er der ikke Anledning til at gaae. At indrømme andre Arvinger en Ret i saa Henseende, findes ikke begrundet i nogen almindelig Billighed, og vilde medføre meget betydelige Bønseligheder for den, som ved Forfatterens Død kunde have Lyst til at udgive hans Skrift; thi, om han har efterladt sig en Vgtesfælle eller Livsarvinger, vil altid let kunne erfares; men om der omkring i Verden skulde være Udarvinger, hvis Samtykke kunde behøves, vilde man kun kunne forviise sig om ved en meget lang Procedure, der formeentlig ikke staaer i Forhold til den Interesse, Bedkommende kunde have deri. Hovedsagen er imidlertid, at dette hverken i Udfæstet eller af Udvalget betragtes som en egentlig Eiendomsret; det er mere en Humanitetens eller Liberalitetens Beskyttelse, der er givet Forfatteren, og staaer altsaa snarere, om jeg saa tør sige, i Classe med et Slags Pension, end det er en egentlig Eiendomsret; et Retskrav vilde Arvingerne altsaa i intet Tilfælde kunne gjøre gjældende, ligesom det ikke kan antages, at Forfatteren har en særdeles Interesse i at efterlade dem den mulige Udflugt til ved en ny Udgave at erhverve Noget, medmindre han skulde have en sær Høflighed for En eller Anden; og i saa Tilfælde staaer det ham frit for ved Testamente at overdrage en saadan Ret. At i § 3 „(10)“ udgaaer, er en Redaction, der refererer sig til den tiaarige udelukkende Ret, som i § 2 er indrømmet Udarvingerne, og vil altsaa blive nødvendig, naar det vedtages, at der intet Hensyn bliver at tage til disse. I § 4 inde-

holdes i Slutningen den Bestemmelse, at som Forfatter betragtes ogsaa Overtættelen, en Anskuelse, som Udvalget fuldkommen tiltræder, medens det dog mener, at der er ingen Grund til at indskrænke det til Overtættelser af trykte Skrifter, idet mulig Overtættelser efter Manuscripter ikke blot bør have samme Ret, men endog en større, da de altid forudsætte, at Bedkommende særligt have kunnet skaffe sig samme. At det er anset for rettere at sige at overtætte fra et andet Sprog end i et andet Sprog, er kun en lille Redactionsbemærkning. Derimod har Udvalget ikke troet, at der var Anledning til at optage Adskillelsen imellem de tvende Classer af Udgivere, som det endog er ikke saa let at skjelne, der her ere betegnede som dem, der skulde have Forfatterret. Udvalget har troet, at disse Forhold skulle sig ganske i samme Classe som det, der senere er betegnet ved § 6, idet de nemlig begge to omfatte det Tilfælde, hvor en Udgiver, ligegyldigt, om det er et videnskabeligt Institut, et Lærd eller andet Selskab eller en enkelt Person, har udgivet et Skrift, hvor Forholdet ikke er det, at Forfatteren har henvendt sig til Udgiveren, men Udgiveren til Forfatteren, og hvor altsaa dette Skrift bestaaer af Bidrag fra Flere, hvilket i Reglen vil fremtræde ved periodiske eller Tidskrifter, der bestaae af Arbejder af Mange, tildeels om mange forskjellige Gjenstande, men som naturligtvis ogsaa kan finde Anvendelse paa et enkelt Skrift, der er udarbejdet efter en særlig Plan.